RETTENS DOM (Femte Afdeling)

3. maj 2007 *

I sag T-219/04,

Kongeriget Spanien ved N. Díaz Abad, som befuldmægtiget,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved T. van Rijn og S. Pardo Quintillán, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 1438/2003 af 12. august 2003 om gennemførelsesbestemmelser til EF's flådepolitik som fastsat i kapitel III i Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 (EFT L 204, s. 21),

har

* Processprog: spansk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne F. Dehousse og D. Šváby,

justitssekretær: assisterende justitssekretær B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 21. november 2006,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

1 Artikel 11-13 i kapitel III og artikel 30 og 36 i Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 af 20. december 2002 om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik (EFT L 358, s. 59) bestemmer:

»*Artikel 11*

Justering af fiskerikapacitet

1. Medlemsstaterne skal træffe foranstaltninger til at justere deres flåders fiskerikapacitet, så der skabes en stabil og varig balance mellem fiskerikapaciteten og deres fiskerimuligheder.

2. Medlemsstaterne skal sørge for, at referenceniveauerne for fiskerikapacitet, udtrykt i BT og kW, som omhandlet i artikel 12 og i nærværende artikels stk. 4 ikke overskrides.

[...]

4. Hvis der ydes offentlig støtte til udtagning af fiskerikapacitet ud over den kapacitet, der skal udtages for at overholde referenceniveauerne i artikel 12, stk. 1, trækkes sådan udtaget kapacitet automatisk fra referenceniveauerne. De således fremkomne referenceniveauer er de nye referenceniveauer.

5. På fiskerfartøjer på fem år eller derover kan modernisering over hoveddækket for at forbedre sikkerhed om bord, arbejdsforhold, hygiejne og produktkvalitet øge fartøjets tonnage, forudsat at en sådan modernisering ikke øger fartøjets fiskerikapacitet. Referenceniveauerne i artikel 11 og 12 tilpasses i overensstemmelse hermed. Det er ikke nødvendigt at tage hensyn til den tilsvarende kapacitet i forbindelse med fastlæggelsen af balancen mellem tilgang og afgang i henhold til artikel 13.

De nærmere regler og betingelser for sådanne foranstaltninger kan vedtages efter proceduren i artikel 30, stk. 2.

Artikel 12

Referenceniveauer for fiskerflåder

1. Kommissionen fastsætter for hver medlemsstat referenceniveauer udtrykt i BT og kW for den samlede fiskerikapacitet for EF-fiskerfartøjer, der fører den pågældende medlemsstats flag, efter proceduren i artikel 30, stk. 2.

Referenceniveauerne er summen af målene i det flerårige udviklingsprogram for 1997-2002 for hver fartøjskategori som fastsat for 31. december 2002 i henhold til Rådets beslutning 97/413/EF.

2. Gennemførelsesbestemmelser for anvendelsen af denne artikel kan vedtages efter proceduren i artikel 30, stk. 2.

Artikel 13

Tilgangs-/afgangsordning og begrænsning af den samlede kapacitet

1. Medlemsstaterne forvalter flådetilgang og -afgang således, at fra den 1. januar 2003:

a) udlignes tilgang af ny kapacitet til flåden uden offentlig støtte med forudgående udtagning uden offentlig støtte af mindst samme kapacitet

b) udlignes tilgang af ny kapacitet til flåden med offentlig støtte, der er ydet efter den 1. januar 2003, med forudgående udtagning uden offentlig støtte af

i) mindst den samme kapacitet for så vidt angår tilgang af nye fartøjer på 100 BT eller derunder eller

ii) mindst 1,35 gange denne kapacitet for så vidt angår tilgang af nye fartøjer på 100 BT eller derover.

2. Hver medlemsstat, som vælger at stille offentlig støtte til rådighed for fornyelse af flåder efter den 31. december 2002, skal i perioden fra den 1. januar 2003 til den 31. december 2004 opnå en reduktion på mindst 3% for hele perioden af sin fiskerflådes samlede kapacitet i forhold til de i artikel 12 omhandlede referenceniveauer.

3. Gennemførelsesbestemmelser for anvendelsen af denne artikel kan vedtages efter proceduren i artikel 30, stk. 2.

[...]

Artikel 30

Komitéen for Fiskeri og Akvakultur

1. Kommissionen bistås af en komité for fiskeri og akvakultur.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 4 og 7 i afgørelse 1999/468/EF.

Perioden i artikel 4, stk. 3, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til 20 arbejdsdage.

[...]

4. Komitéen vedtager selv sin forretningsorden.

[...]

Artikel 36

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft den 1. januar 2003.«

2 Artikel 6, 7 og 14 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1438/2003 af 12. august 2003 om gennemførelsesbestemmelser til EF's flådepolitik som fastsat i kapitel III i forordning nr. 2371/2002 (EUT L 204, s. 21, herefter »den anfægtede forordning«) bestemmer:

»*Artikel 6*

Flådens fiskerikapacitet den 1. januar 2003

Ved anvendelsen af artikel 7 bestemmes fiskerikapaciteten i tonnage (GT_{03}) og maskineffekt (kW_{03}) pr. 1. januar 2003 i henhold til bilag II under hensyntagen til

tilgange af fartøjer baseret på en administrativ afgørelse truffet af den pågældende medlemsstat i perioden fra den 1. januar 2000 til den 31. december 2002 efter den på det pågældende tidspunkt gældende lovgivning og navnlig i overensstemmelse med den nationale tilgangs-/afgangsordning meddelt Kommissionen i henhold til artikel 6, stk. 2, i beslutning 97/413/EF, som finder sted senest tre år efter datoen for den administrative afgørelse.

Artikel 7

Overvågning af til- og afgange

I henhold til artikel 13 i forordning [...] nr. 2371/2002 sørger hver medlemsstat for, at fiskerikapaciteten i tonnage (GT_t) til enhver tid er lig med eller mindre end fiskerikapaciteten i tonnage pr. 1. januar 2003 (GT_{03})

a) nedsat med:

i) den samlede tonnage for fartøjer, der er fragået flåden med offentlig støtte ydet efter den 31. december 2002 (GT_a)

ii) 35% af den samlede tonnage for fartøjer på over 100 GT, der er tilgået flåden med offentlig støtte ydet efter den 31. december 2002 (GT_{100})

b) og forhøjet med:

i) de samlede tonnageforøgelser, der er indrømmet i henhold til artikel 11, stk. 5, i forordning [...] nr. 2371/2002 (GT_s)

ii) resultatet af ommålingen af flåden (Δ(GT-GRT)).

Hver medlemsstat sørger for, at følgende formular følges:

$$GT_t \leq GT_{03} - GT_a - 0{,}35\ GT_{100} + GT_S + \Delta\ (GT - GRT)$$

[...]

Artikel 14

Denne forordning træder i kraft på syvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende.*

Den anvendes fra den 1. januar 2003.«

3 Artikel 6, stk. 2, i Rådets beslutning 97/413/EF af 26. juni 1997 om mål og detaljerede regler for en omstrukturering af Fællesskabets fiskerisektor i perioden fra den 1. januar 1997 til den 31. december 2001 med henblik på at opnå en bæredygtig ligevægt mellem ressourcerne og udnyttelsen heraf (EFT L 175, s. 27), som blev

vedtaget på grundlag af artikel 11 i Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92 af 20. december 1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur (EFT L 389, s. 1), bestemmer:

»Blandt midlerne til reduktion af fiskeriindsatsen fastlægger hver medlemsstat i sit program den kapacitetsreduktion for hver kategori, som vil gøre det muligt for den at nå målene. Denne kapacitetsreduktion sikres ved, at der i hver medlemsstat indføres en permanent ordning for kontrolleret fornyelse af flåden. Denne ordning fastlægger for hver enkelt fartøjskategori den ind- og udsejlingskoefficient, som i den pågældende periode sikrer, at fiskerikapaciteten for hver fartøjstype bringes ned på det fastsatte niveau.«

4 Artikel 3 i Rådets forordning nr. 1 af 15. april 1958 om den ordning, der skal gælde for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab på det sproglige område (EFT 1952-1958, s. 59), bestemmer:

»Dokumenter, som en fællesskabsinstitution retter til en medlemsstat eller til en person, der er undergivet en medlemsstats jurisdiktion, skal affattes på denne stats sprog.«

5 Samme forordnings artikel 6 bestemmer:

»Fællesskabets institutioner kan i deres forretningsorden fastsætte de nærmere regler for denne ordning på det sproglige område.«

6 Artikel 4 og 7 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (EFT L 184, s. 23), er affattet som følger:

»*Artikel 4*

Forvaltningsprocedure

1. Kommissionen bistås af et forvaltningsudvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

2. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver udtalelse om udkastet inden for en frist, som formanden kan fastsætte alt efter, hvor meget spørgsmålet haster. Udvalget udtaler sig med det flertal, der efter traktatens artikel 205, stk. 2, gælder for afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Ved afstemninger i udvalget vægtes de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, som anført i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

3. Med forbehold af artikel 8 vedtager Kommissionen foranstaltninger, der straks finder anvendelse. Hvis de ikke er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, meddeles de omgående Rådet af Kommissionen. Kommissionen kan i så fald udsætte anvendelsen af de foranstaltninger, den har vedtaget, i et tidsrum, der fastsættes i hver enkelt basisretsakt, men som under ingen omstændigheder må overstige tre måneder regnet fra datoen for denne meddelelse.

4. Rådet kan med kvalificeret flertal træffe anden afgørelse inden for det tidsrum, der er fastsat i stk. 3.

[...]

Artikel 7

1. Hvert udvalg vedtager sin forretningsorden på forslag af formanden på grundlag af en standardforretningsorden, der offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*

Eksisterende udvalg tilpasser i fornødent omfang deres forretningsorden til standardforretningsordenen.

[...]«

7 Artikel 3, 4 og 9 i forretningsordnen for Komitéen for Fiskeri og Akvakultur i den udgave, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, bestemmer:

»*Artikel 3*

Indkaldelse, dagsorden og forslag til de foranstaltninger, hvorom forvaltningskomiteens udtalelse ønskes, ligesom ethvert andet arbejdsdokument, oversendes af formanden til medlemsstaternes medlemmer i komitéen i henhold til den procedure, der er fastsat i artikel 9, stk. 2.

Disse dokumenter skal være medlemsstaternes faste repræsentanter i hænde senest otte dage før mødet [...].

Artikel 4

Såfremt der anmodes om en udtalelse, og hvis der foretages en ændring af et forslag, eller hvis et forslag vedrørende et på dagsordenen opført emne er fremsat under mødet, eller hvis et nyt spørgsmål er opført på dagsordenen, kan formanden efter krav fra en medlemsstats repræsentant udsætte afstemningen til mødets slutning. I tilfælde af særlige vanskeligheder kan formanden udsætte mødet til næste dag.

[...]

Artikel 9

[...]

Korrespondance til medlemsstaternes repræsentanter i udvalget adresseres til de faste repræsentationer. Kopi af korrespondancen sendes direkte til en tjenestemand, som den pågældende medlemsstat udpeger.«

Tvistens baggrund

8 Ved telefax af 13. juni 2003 fremsendte Kommissionen et forordningsforslag om gennemførelsesbestemmelser til EF's flådepolitik som fastsat i kapitel III i forordning nr. 2371/2002 til medlemsstaterne på deres officielle sprog. Dette forslag blev første

gang drøftet i Komitéen for Fiskeri og Akvakultur (herefter »komitéen«) på et møde den 25. juni 2003.

9 Kommissionen indkaldte den 1. juli 2003 medlemsstaternes repræsentanter til møder i komitéen den 15. og 16. juli 2003. Indkaldelsen var affattet på fransk, engelsk og tysk. Det fremgik af indkaldelsen, at det ovennævnte forordningsforslag skulle drøftes og forelægges til afstemning på mødet den 16. juli 2003.

10 Kongeriget Spaniens faste repræsentant ved Den Europæiske Union sendte den 7. juli 2003 en skrivelse til generaldirektøren for Kommissionens Generaldirektorat (GD) for Fiskeri, hvori det blev anført, at Kongeriget Spanien ikke anså sig for officielt indkaldt til mødet, idet indkaldelsen ikke var blevet fremsendt på spansk. Den faste repræsentant anmodede ved samme skrivelse om bekræftelse på, at der under det omhandlede møde ville blive foretaget aktiv og passiv tolkning til spansk.

11 Det af Kommissionen fremsatte forordningsforslag blev drøftet på komitéens møde den 16. juli 2003, hvor den spanske delegation deltog. Kommissionen fremsatte på mødet en række ændringer til forslaget og omdelte et dokument til komitéens medlemmer, som indeholdt de foreslåede ændringer udelukkende affattet på engelsk.

12 Efter mødet sendte Kongeriget Spaniens faste repræsentant en skrivelse, dateret den 17. juli 2003, til generaldirektøren for Generaldirektoratet for Fiskeri. Den faste repræsentant gentog ved denne skrivelse for det første indsigelsen vedrørende det sprog, som den indkaldelse, der var sendt til Kongeriget Spanien, var blevet affattet på (jf. præmis 10 ovenfor). Den faste repræsentant beklagede for det andet, at

Kommissionen udelukkende på engelsk havde fremsat en væsentlig ændring til det oprindelige forslag, som var blevet fremsendt på spansk, og anførte, at Kommissionen uanset den spanske delegations forbehold havde tvunget komitéen til at stemme for at få komitéen til at udtale sig om det pågældende forslag. Den faste repræsentant fremhævede endvidere den omstændighed, at den spanske delegation havde anmodet om, at delegationens forbehold blev tilført mødereferatet af komitéens møde, og anmodede generaldirektøren om at sende en kopi af det nævnte mødereferat, således at det kunne kontrolleres, at de nævnte forbehold var blevet tilført referatet på fyldestgørende måde.

13 Kommissionen vedtog den 12. august 2003 den anfægtede forordning. Det fremgår af forordningens trettende betragtning, at komitéen ikke har afgivet en udtalelse om de pågældende foranstaltninger inden for den af formanden fastsatte frist.

Retsforhandlinger og parternes påstande

14 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 4. november 2003 har Kongeriget Spanien anlagt denne sag, der blev registeret som sag C-464/03.

15 Ved kendelse af 8. juni 2004 henviste Domstolen sagen til Retten i medfør af Rådets afgørelse 2004/407/EF, Euratom af 26. april 2004 om ændring af artikel 51 og 54 i protokollen vedrørende statutten for De Europæiske Fællesskabers Domstol (EUT L 132, s. 5).

16 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse med hjemmel i artikel 64 i Rettens procesreglement anmodet Kommissionen om at fremlægge visse dokumenter. Kommissionen har efterkommet denne anmodning inden for den fastsatte frist.

17 Kongeriget Spanien har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Det fjerde anbringende afvises, subsidiært forkastes anbringendet som ugrundet.

— De øvrige anbringender forkastes som værende ugrundede.

— Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

19 Kongeriget Spanien har til støtte for sagen påberåbt sig fem anbringender, som henholdsvis vedrører tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter i forbindelse med vedtagelsen af den anfægtede forordning om den sproglige ordning i Fællesskabet, der er indeholdt i forordning nr. 1, tilsidesættelse af princippet om retsreglernes

rangfølge for så vidt som den anfægtede forordnings artikel 7, stk. 1, tilsidesætter bestemmelserne i artikel 13 i forordning nr. 2371/2002, tilsidesættelse af samme princip for så vidt som samme artikel i den anfægtede forordning tilsidesætter bestemmelserne i artikel 11, stk. 5, i forordning nr. 2371/2002, tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og den anfægtede forordnings påståede vilkårlige karakter.

Det første anbringende om tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter i forbindelse med vedtagelsen af den anfægtede forordning

Parternes argumenter

20 Kongeriget Spanien har i overensstemmelse med artikel 3 i forordning nr. 1 og retspraksis (Domstolens dom af 10.2.1998, sag C-263/95, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 441, præmis 32) anført, at de meddelelser, der fremsendes til medlemsstaterne, skal affattes på denne stats officielle sprog inden for den frist, der er fast for hver forvaltningskomité.

21 Den anfægtede forordning er derfor ugyldig, dels idet indkaldelsen til komitéens møder den 15. og 16. juli 2003 ikke er blevet sendt til Kongeriget Spanien på spansk, dels idet en væsentlig ændring, som blev fremsat på mødet, udelukkende var affattet på engelsk.

22 I modsætning til, hvad Kommissionen gør gældende, er de ændringer, der er indeholdt i den nye udgave af det forslag, som blev fremsat på mødet den 16. juli 2003, desuden væsentlige og ikke kun af mindre betydning. Når der er tale om en meget teknisk forordning, som indeholder matematiske formler, kan den

redegørelse, som Kommissionen har fremsat i svarskriftet, ikke godtages. Forklaringen til formlerne og de foretagne præciseringer påvirker bestemmelsen i sin helhed, der alene kan forstås af forfatteren og ikke af delegationerne, som ikke har haft mulighed for at behandle dokumentet under et teknisk møde på en saglig måde og med den hensyntagen, som er nødvendig ved denne type forordning.

23 Hvad angår Kommissionens argument om, at oversættelse til alle officielle sprog af de dokumenter, der forelægges komitéerne, ville indebære forsinkelser, har Kongeriget Spanien anført, at den påståede effektivitet ikke kan gå forud for medlemsstaternes retlige garantier.

24 Kongeriget Spanien har endelig under retsmødet anført, at den manglende fremsættelse af de omhandlede ændringer på spansk burde have ført til, at afstemningen om det pågældende forordningsforslag blev udsat til et senere møde i komitéen, således som Kongeriget Spanien anmodede om på mødet den 16. juli 2003.

25 Kommissionen har heroverfor anført, at der ikke i det foreliggende tilfælde er sket tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter i forbindelse med vedtagelsen af den anfægtede forordning, som kan indebære annullation af forordningen. Kommissionen har i denne forbindelse henvist til retspraksis, hvorefter en fejlagtig fremgangsmåde kun kan medføre hel eller delvis annullation af en retsakt, hvis det godtgøres, at den kunne have fået et andet indhold, hvis fejlen ikke var begået (Domstolens dom af 23.4.1986, sag 150/84, Bernardi mod Parlamentet, Sml. s. 1375).

26 Hvad for det første angår indkaldelsen til komitéens møder den 15. og 16. juli 2003 har Kommissionen anført, at komitéen, ligesom alle de øvrige komitéer, der deltager i vedtagelsen af gennemførelsesforanstaltninger, handler inden for rammerne af Kommissionens beføjelser. Eftersom denne institution har tre arbejdssprog, nemlig fransk, engelsk og tysk, finder Kommissionen det legitimt, at indkaldelserne til

komitéens møder affattes på disse tre sprog. Artikel 3 i forordning nr. 1 nævner de »dokumenter«, som institutionerne retter til en »medlemsstat«, og den finder ikke anvendelse på Kommissionens forbindelser med komitéer som den i sagen omhandlede. I henhold til samme forordnings artikel 6 kunne Kommissionen i den offentliggjorte standardforretningsorden have bestemt, at indkaldelser til komitéerne skulle sendes på de tre ovennævnte arbejdssprog.

27 Kommissionen har anført, at medlemsstaterne generelt set ikke har oplevet problemer med den fremgangsmåde, som består i at fremsende indkaldelser til komitéernes møder på de tre arbejdssprog. Den spanske delegation har nærmere bestemt modtaget indkaldelser til komitéens møder i maj og juni 2003 på disse tre sprog uden at tage forbehold. Den spanske delegation deltog i øvrigt på mødet den 16. juli 2003 efter at have modtaget den omstridte indkaldelse og deltog i drøftelserne og afstemningen vedrørende det omhandlede forordningsforslag og har således effektivt kunnet udtale sig om forslaget, idet der henses til, at der blev foretaget aktiv og passiv tolkning til spansk.

28 Kommissionen har i denne henseende gjort gældende, at det for effektivt at kunne forvalte møderne i de forskellige komitéer, som støtter Kommissionen, er vigtigt, at indkaldelserne ikke systematisk oversættes til alle de officielle sprog.

29 Hvad for det andet angår det dokument, der blev omdelt på mødet den 16. juli 2003, har Kommissionen fremsat følgende bemærkninger. Kommissionen har indledningsvis bemærket, at det forordningsforslag, der blev forelagt til afstemning på mødet den 16. juli 2003, var blevet sendt til Kongeriget Spanien på spansk ved telefax af 13. juni 2003, hvilket Kongeriget Spanien ikke bestrider. Følgeskrivelsen, som var affattet på engelsk, oplyser over for de pågældende medlemsstater, at det omhandlede forordningsforslag fremsendes på deres sprog. De i sagen foreliggende

omstændigheder er derfor ifølge Kommissionen ikke sammenlignelige med omstændighederne i den sag, der gav anledning til dommen i sagen Tyskland mod Kommissionen, nævnt i præmis 20 ovenfor. I denne sag var en på tysk affattet lovgivningsakt, hvorom der skulle stemmes, ikke blevet sendt til den tyske delegation inden for fristen.

30 Kommissionen bestrider dernæst påstanden om, at det dokument, der blev fremlagt på mødet den 16. juli 2003, udgør en væsentlig ændring af det omhandlede forordningsforslag. Ifølge Kommissionen medfører dette dokument kun to væsentlige ændringer af forslaget, nemlig ændring af den dato, der er fastsat i artikel 6, og tilføjelse af fodnoter til forslagets bilag I. Disse ændringer, som på ingen måde har berørt forslagets artikel 7, blev indført for at tage hensyn til medlemsstaternes ønsker og indebærer ingen forståelsesvanskeligheder. Dertil kommer, at der er tale om rent formelle og redaktionelle ændringer, som har til formål at forbedre, præcisere og forenkle affattelsen af visse bestemmelser, og som i øvrigt er letforståelige.

31 Den omstændighed, at bestemmelserne på mødet blev læst og kommenteret i detaljer af Kommissionens repræsentant, har lettet forståelsen heraf. Den spanske delegation kunne følge gennemlæsningen og de fremsatte forklaringer på spansk, idet der, som den spanske delegation havde ønsket, blev foretaget aktiv og passiv tolkning til spansk.

32 Kommissionen har desuden anført, at den systematiske oversættelse til alle officielle sprog af dokumenter, som kun indeholder mindre ændringer til en tekst, der allerede er fremsendt til delegationerne, ville medføre uacceptable forsinkelser af komitéernes arbejde. Ifølge Kommissionen kan bestemmelserne i forordning nr. 1 ikke fortolkes således, at de hindrer komitéerne i at varetage deres funktioner på fyldestgørende måde ved at skabe uberettigede hindringer.

33 Hvad endelig angår det klagepunkt, som Kongeriget Spanien har fremsat under retsmødet (jf. præmis 24 ovenfor), har Kommissionen i øvrigt gjort gældende, at klagepunktet bør forkastes som for sent fremsat og følgelig bør afvises.

Rettens bemærkninger

34 Nærværende anbringende består af to led, som vedrører to påståede forskellige tilsidesættelser af forordning nr. 1. Dels blev indkaldelsen til møderne den 15. og 16. juli 2003 udelukkende affattet på engelsk, fransk og tysk og ikke på spansk, dels omdelte Kommissionen på mødet den 16. juli 2003 en ændret udgave af det oprindelige forordningsforslag, som alene var affattet på engelsk, og den afviste at udsætte afstemningen om forslaget til et senere møde i komitéen.

35 Det bemærkes, at det fremgår af retspraksis, at tilsidesættelse af forordning nr. 1 i forbindelse med vedtagelsen af en retsakt udgør en proceduremæssig uregelmæssighed, som imidlertid kun kan medføre, at den vedtagne retsakt annulleres, såfremt proceduren kunne have ført til et andet resultat, hvis den ikke havde foreligget (jf. Domstolens dom af 25.10.2005, forenede sager C-465/02 og C-466/02, Tyskland og Danmark mod Kommissionen, Sml. I, s. 9115, herefter »Feta II-dommen«, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

36 Hvad angår første led af nærværende anbringende bemærkes, at Kongeriget Spaniens repræsentanter deltog i møderne den 15. og 16. juli 2003, efter at Kommissionen havde fremsendt indkaldelsen til Kongeriget Spanien. Under disse omstændigheder kan det ikke gøres gældende, at behandlingen af den anfægtede forordning ville have ført til et andet resultat på dette punkt, hvis den påståede fejl ikke var blevet begået. Hvis en indkaldelse til mødet var blevet fremsendt til Kongeriget Spanien på spansk, ville dette nemlig have fået Kongeriget Spaniens

repræsentanter til at deltage i det omhandlede møde, som de også gjorde efter at have modtaget den omstridte indkaldelse. Det følger heraf, at det første anbringendes første led må afvises som værende irrelevant, uden at det er nødvendigt at undersøge spørgsmålet om, på hvilket sprog den indkaldelse, der blev sendt til Kongeriget Spanien, burde have været affattet.

37 Hvad angår nærværende anbringendes andet led bemærkes det, at det omhandlede forordningsforslag blev drøftet og forelagt til afstemning på komitéens møde den 16. juli 2003 (jf. præmis 9 og 12 ovenfor). Som det fremgår af mødereferatet, som Kommissionen har fremlagt efter Rettens anmodning, fremsatte Kommissionen ved mødets start mundtligt forslag om visse ændringer af det oprindelige forordningsforslag og omdelte et dokument, der indeholdt ændringerne affattet på engelsk, til komitéens medlemmer »for at give en bedre forståelse af disse ændringer«. Størstedelen af ændringerne var af formel karakter eller vedrørte rettelse af skrivefejl med undtagelse af to væsentlige ændringer, hvoraf den ene vedrørte forlængelse af den referenceperiode, der er omhandlet i forslagets artikel 6, fra et år til tre år, og den anden vedrørte tilføjelse af fodnoter til forslagets bilag I med overskriften »Referenceniveauer efter medlemsstat«. Kongeriget Spanien udtrykte tvivl om »den af Kommissionen foreslåede procedure« og anmodede om at modtage »de foreslåede ændringer skriftligt på spansk og insisterede over for Kommissionen på, at afstemningen blev udsat«. Kongeriget Belgien, Den Hellenske Republik, Den Italienske Republik og Den Portugisiske Republik støttede Kongeriget Spanien i dette synspunkt.

38 Det fremgår endvidere af nævnte mødereferat, at alle de af Kommissionen foreslåede ændringer blev omhyggeligt gennemgået og redegjort for af Kommissionens repræsentant. Efter gennemgangen gentog Kongeriget Spanien sine forbehold med støtte fra de fire førnævnte medlemsstater. Efter at de forskellige medlemsstater havde haft lejlighed til at tage stilling til det ændrede forordningsforslag, blev forslaget forelagt til afstemning, men uden at opnå det kvalificerede flertal, som er nødvendigt for, at Kommissionen kan vedtage en udtalelse. Det blev tilført mødereferatet, at resultatet af afstemningen indebar, at der »ikke blev afgivet nogen udtalelse«, hvorefter mødet blev afsluttet.

39 Henset til disse omstændigheder skal det undersøges, om — som Kongeriget Spanien har gjort gældende — den manglende fremsættelse på spansk af de ændringer til forordningsforslaget, som Kommissionen fremsatte på komitéens møde den 16. juli 2003, samt den omstændighed, at Kommissionens repræsentant, der var formand for komitéen, afviste at udsætte afstemningen om forslaget til et senere møde i komitéen, udgør procedurefejl, der kan medføre annullation af den anfægtede forordning.

40 Hvad angår det første klagepunkt bemærkes, at artikel 3 og artikel 9, stk. 2, i komitéens forretningsorden (jf. præmis 7 ovenfor) er tilstrækkeligt bevis for viljen til at garantere medlemsstaterne den fornødne tid til at gennemgå de dokumenter, som vedrører et punkt på komitéens dagsorden, der er særlig komplekse, og som nødvendiggør talrige kontakter til og diskussioner mellem forskellige administrationer, forelæggelse for sagkyndige på forskellige områder eller forelæggelse for faglige organisationer. Det kan ikke formodes, at alle de personer, der skal konsulteres, behersker et fremmedsprog i en sådan udstrækning, at de kan forstå en indviklet tekst. De nævnte bestemmelser skal derfor fortolkes således, at de omhandlede dokumenter skal fremsendes til hver medlemsstat på disses officielle sprog, som det er bestemt i artikel 3 i forordning nr. 1 (jf. i denne retning dommen af 10.2.1998 i sagen Tyskland mod Kommissionen, nævnt i præmis 20 ovenfor, præmis 27 og 31, samt generaladvokat Ruiz-Jarabo Colomers forslag til afgørelse i sagen, Sml. I, s. 443, punkt 16). Dette er faktisk tilfældet i den foreliggende sag, idet det oprindelige forordningsforslag blev fremsendt til medlemsstaterne på deres officielle sprog og inden for de foreskrevne frister, og idet forslaget blev behandlet første gang på komitéens møde den 25. juni 2003.

41 Denne forpligtelse gælder imidlertid ikke for ændringsforslag til et dokument, som tidligere er fremsendt forskriftsmæssigt til komitéens medlemmer, når ændringsforslaget fremsættes på et møde i komitéen. Der er nemlig ingen bestemmelse i komitéens forretningsorden, som fastsætter en forpligtelse til at forelægge sådanne forslag skriftligt på alle de officielle sprog. Kommissionen kan derfor vælge kun at forelægge sådanne forslag mundtligt under et møde i komitéen. Bortset fra de tilfælde, hvor der er tale om en eventuel udsættelse af afstemningen til mødets slutning, eller hvor mødet i tilfælde af særlige vanskeligheder forlænges til den følgende dag i henhold til artikel 4 i komitéens forretningsorden, er det muligt

mundtligt at forelægge ændringer på et af komitéens møder, selv hvor der er tale om indholdsmæssige ændringer til et forslag, der er optaget på dagsordenen for mødet. Kongeriget Spaniens argument om, at Kommissionen er forpligtet til at forelægge ændringsforslag skriftligt og på alle officielle sprog, er vanskeligt foreneligt med den førnævnte bestemmelse i forretningsordenen, eftersom det, hvis dette argument blev godtaget, i praksis ville være umuligt at foretage indholdsmæssige ændringer af et forslag på et møde.

42 Retten konstaterer i den foreliggende sag, som det fremgår af mødereferatet fra komitéens møde den 16. juli 2003, at forslaget om ændringer til det oprindelige forordningsforslag, som Kommissionen forelagde ved mødets start, var et mundtligt forslag. Det dokument, som Kommissionen omdelte på samme møde, skal anses for en illustration eller visuel dokumentation med henblik på »at give en bedre forståelse« af de ændringer, som Kommissionen havde forelagt mundtligt. Eftersom Kommissionen gyldigt havde kunnet vælge kun at foretage en mundtlig fremlæggelse af forslagene uden at omdele nogen dokumenter, kan det ikke med føje påberåbes, at det omdelte dokument udelukkende var affattet på engelsk.

43 Under disse omstændigheder er det Rettens opfattelse, at Kommissionen hverken har tilsidesat gældende bestemmelser ved mundtligt at forelægge ændringsforslag til det oprindelige forslag på det omhandlede møde eller medlemsstaternes »retlige garantier«, som Kongeriget Spanien har gjort gældende. Dette gælder så meget desto mere, som der blev foretaget aktiv og passiv tolkning til spansk i overensstemmelse med anmodningen fra Kongeriget Spaniens repræsentanter, hvorfor de på deres sprog kunne følge mødet, drøftelserne og de af Kommissionen fremsatte forklaringer vedrørende forslaget.

44 Hvad angår det andet klagepunkt, som Kongeriget Spanien har fremsat under retsmødet vedrørende den omstændighed, at Kommissionen afviste at udsætte afstemningen om forslaget til et senere møde i komitéen, skal det for det første undersøges, om det kan antages til realitetsbehandling, hvilket Kommissionen bestrider.

45 Ifølge artikel 48, stk. 2, første led, i procesreglementet må nye anbringender ikke fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

46 Imidlertid skal et anbringende, der udgør en uddybning af et anbringende, der tidligere er fremsat direkte eller indirekte i stævningen, og som har en nær sammenhæng med dette, antages til realitetsbehandling (Rettens dom af 19.9.2000, sag T-252/97, Dürbeck mod Kommissionen, Sml. II, s. 3031, præmis 39, og af 30.9.2003, forenede sager T-346/02 og T-347/02, Cableuropa m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 4251, præmis 111).

47 Det er Rettens opfattelse, at dette er tilfældet i den foreliggende sag. Dette klagepunkt har en nær sammenhæng med det første klagepunkt, som anført i stævningen og behandlet ovenfor, hvorefter den anfægtede forordning, hvortil forslaget blev drøftet på mødet den 16. juli 2003, er ugyldig som følge af, at væsentlige ændringer blev føjet til forslaget på mødet og ikke forelagt på spansk. Nærværende klagepunkt skal med andre ord forstås således, at hvis Kommissionen ikke under mødet kunne omdele de foreslåede ændringer på spansk, burde den i det mindste have udsat afstemningen til et andet møde med henblik på at give de spanske repræsentanter den fornødne tid til at gennemgå forslagene, som var affattet på et andet sprog end deres officielle sprog. Kongeriget Spanien har i øvrigt i det væsentlige fremsat samme klagepunkt i stævningens punkt 3 med bemærkning om, at Kommissionen tvang komitéen til at stemme på trods af den spanske delegations forbehold (jf. præmis 12 ovenfor).

48 Dette klagepunkt må imidlertid forkastes som ugrundet. Hverken artikel 4 eller nogen anden bestemmelse i komitéens forretningsorden indeholder bestemmelser om udsættelse af afstemningen til et andet møde, selv ikke hvor indholdsmæssige ændringer er blevet føjet til forslaget under komitéens møde. For så vidt angår

sidstnævnte tilfælde indeholder artikel 4 udelukkende mulighed for, at komitéens formand kan udsætte afstemningen til mødets slutning. Som det allerede er blevet fremhævet, er dette tilfældet i den foreliggende sag, idet drøftelsen af og afstemningen om det omhandlede forordningsforslag var det eneste punkt, som var optaget på dagsordenen for komitéens møde den 16. juli 2003, og idet afstemningen fandt sted ved mødets slutning.

49 Under alle omstændigheder kan de fejl, som Kongeriget Spanien har henvist til inden for rammerne af nærværende anbringendes andet led, hvis de blev godtgjort, ikke medføre annullation af den anfægtede forordning. Eftersom komitéen ikke vedtog en udtalelse om de i forordningen indeholdte påtænkte foranstaltninger, blev forordningen vedtaget af Kommissionen, som derfor ikke underrettede Rådet om disse foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 30, stk. 2, i forordning nr. 2371/2002 og artikel 4, stk. 3, i afgørelse 1999/468. Kongeriget Spanien, som stemte imod det omhandlede forordningsforslag, ville ikke have kunnet modsætte sig forslaget på en mere effektiv måde, selv om det havde haft en spansk udgave af det omstridte dokument til sin rådighed. De påståede fejl har derfor ikke kunnet påvirke de foranstaltninger, der i sidste ende blev vedtaget (jf. Feta II-dommen, nævnt i præmis 35 ovenfor, præmis 38-40).

50 Der kan ikke rejses tvivl om de forudgående bemærkninger ved en gennemlæsning af dommen af 10. februar 1998 i sagen Tyskland mod Kommissionen, nævnt i præmis 20 ovenfor, som Kongeriget Spanien har henvist til. Domstolen annullerede i den sag den anfægtede afgørelse med den begrundelse, at Kommissionen ikke havde taget hensyn til en anmodning om at udsætte afstemningen, som Forbundsrepublikken Tyskland havde fremsat, da den for sent havde modtaget en udgave på sit officielle sprog af det udkast til beslutning, som skulle drøftes af den pågældende komité (dommens præmis 26-32).

51 I det foreliggende tilfælde bekræftede Kongeriget Spanien under retsmødet at have modtaget det omhandlede oprindelige forordningsforslag på sit officielle sprog og i rette tid, hvilket er blevet tilført protokollatet for retsmødet.

52 I modsætning til komitéens forretningsorden bestemte artikel 2, stk. 7, i forretningsordenen for den komité, som var omhandlet i dommen af 10. februar 1998 i sagen Tyskland mod Kommissionen, nævnt i præmis 20 ovenfor, at hvis det udkast til regler, som skulle drøftes, ikke blev sendt til medlemsstaterne inden for fristerne, skulle dette punkt på dagsordenen udsættes til et senere møde efter anmodning fra en medlemsstat (dommens præmis 17).

53 I modsætning til omstændighederne i den foreliggende sag havde komitéen i den sag, som gav anledning til dommen af 10. februar 1998 i sagen Tyskland mod Kommissionen, nævnt i præmis 20 ovenfor, vedtaget en udtalelse, som Kommissionen efterfølgende havde efterkommet (dommens præmis 32; jf. tillige sidste betragtning til Kommissionens beslutning 95/204/EF af 31.5.1995 om gennemførelse af artikel 20, stk. 2, i Rådets direktiv 89/106/EØF vedrørende byggevarer (EFT L 129, s. 23), som blev annulleret ved den nævnte dom).

54 Det følger heraf, at det første anbringendes andet led ikke er begrundet og som det første anbringende må forkastes i sin helhed.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af princippet om retsreglernes rangfølge for så vidt som den anfægtede forordnings artikel 7, stk. 1, tilsidesætter bestemmelserne i artikel 13 i forordning nr. 2371/2002

Parternes argumenter

55 Kongeriget Spanien har anført, at artikel 7 i den anfægtede forordning blev vedtaget for at gennemføre bestemmelserne i artikel 13 i forordning nr. 2371/2002. Sidstnævnte artikel henviser udelukkende til tilgangen af ny kapacitet til fiskerflåden,

idet der sondres mellem, hvorvidt der er modtaget offentlig støtte eller ej, og idet der som eneste betingelse kræves udtagning af andre kapaciteter i henhold til bestemte vilkår. Artiklen kræver ingenlunde, at kapaciteten målt i tonnage af fiskerflåden ikke overstiger den formel, der er gentaget i den anfægtede forordnings artikel 7, stk. 1. Det er derfor på ingen måde nødvendigt for at gennemføre tilgangs- og afgangsordningen, som fastsat i artikel 13 i forordning nr. 2371/2002, at pålægge medlemsstaterne at overholde denne formel.

56 Kongeriget Spanien har tilføjet, at artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 2371/2002, som indeholder bestemmelse om, at referenceniveauerne for fiskerikapacitet, udtrykt i BT og kW, som omhandlet i artikel 12 og i samme forordnings artikel 11, stk. 4, ikke må overskrides, viser, at Rådet kun pålægger medlemsstaterne begrænsninger hvad angår de referenceniveauer, der er fastsat af Kommissionen for hver medlemsstat. Artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 2371/2002 gør det på ingen måde muligt at bestemme de begrænsninger, der er omhandlet i den anfægtede forordnings artikel 7, stk. 1, nemlig begrænsningerne til den faktiske flådestørrelse, målt i BT og kW, som angiver den faktiske situation for den flåde, hver medlemsstat råder over.

57 Ifølge Kongeriget Spanien overholdes de referenceniveauer, som Kommissionen fastsætter i de flerårige udviklingsprogrammer, når medlemsstaterne sikrer sig, at den faktiske flådestørrelse er lig med eller mindre end referenceniveauerne. Dette gælder navnlig Spaniens situation, hvis faktiske flådestørrelse siden 1992 altid har ligget under referenceniveauerne. I slutningen af 2003 blev forskellen mellem den spanske flådes faktiske størrelse og det gældende referenceniveau vurderet til 240 000 BT, hvilket er langt over størrelsen af den samlede flåde i visse medlemsstater som Nederlandene og Irland, og til 535 067 kW.

58 Denne reduktion er resultatet af en betydelig indsats fra Kongeriget Spaniens side og skyldes delvis, at der er foretaget udtagning med offentlig støtte samt udtagning

uden offentlig støtte, hvilket kan tilskrives den førte politik på området for bygning af fartøjer. Ud af de i foregående præmis nævnte marginer, er 90 000 BT og 182 660 kW således opnået uden offentlig støtte.

59 Kongeriget Spanien råder således i sit register over udtagninger, som er foretaget uden offentlig støtte siden 1997, som det kan tage i betragtning for at efterkomme sin forpligtelse i henhold til artikel 13, stk. 1, litra a) og b), i forordning nr. 2371/2002, til at udligne tilgang af ny kapacitet til flåden med udtagning af mindst samme kapacitet uden offentlig støtte. Forpligtelsen til ikke at overskride fiskerflådens faktiske størrelse, som var gældende den 1. januar 2003 og indeholdt i den anfægtede forordnings artikel 7, fratager Kongeriget Spanien denne mulighed, og påfører det således en skade, navnlig i forhold til øvrige medlemsstater, som ikke har efterkommet deres forpligtelse til at overholde de referenceniveauer, som Kommissionen har fastsat i de flerårige udviklingsprogrammer.

60 Dertil kommer, at den anfægtede forordnings artikel 7 udhuler den retlige betydning af, at der ved samme forordnings artikel 4 fastsættes referenceniveauer gældende for hver medlemsstat, for så vidt som Kommissionen i henhold til artikel 7 uden fuldmagt fra Rådet fastsætter nye og mere restriktive niveauer.

61 Kongeriget Spanien er derfor af den opfattelse, at Kommissionen med vedtagelsen af den anfægtede forordnings artikel 7 har tilsidesat princippet om retsreglernes rangfølge, hvorefter det ifølge fast retspraksis kræves, at den kompetente fællesskabsmyndighed i forbindelse med vedtagelsen af gennemførelsesbestemmelser til en grundforordning hverken kan overskride eller fravige de beføjelser, som er tildelt den ved nævnte forordning (Domstolens dom af 13.3.1997, sag C-103/96, Eridania Beghin-Say, Sml. I, s. 1453, og af 2.3.1999, sag C-179/97, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 1251).

62 Kommissionen har anført, at den anfægtede forordnings artikel 7, stk. 1, blot omsætter bestemmelserne i artikel 11 og 13 i forordning nr. 2371/2002 til en formel

med henblik på at lette de beregninger, som de nationale myndigheders kompetente tekniske personale skal foretage. Denne formel afspejler derfor medlemsstaternes forpligtelse til løbende at sørge for, at deres fiskerikapaciteter i tonnage (GT_t) er lig med eller mindre end kapaciteterne pr. 1. januar 2003 (GT_{03}), hvorfra for det første skal trækkes den samlede tonnage for fartøjer, som er udtaget med offentlig støtte, som omhandlet i artikel 11, stk. 4, i forordning nr. 2371/2002 (- GT_a) og for det andet 35% af den samlede tonnage for fartøjer på over 100 GT, der er tilgået med offentlig støtte, som omhandlet i artikel 13, stk. 1, litra b), nr. ii), i nævnte forordning (- 0,35 GT_{100}), og forhøjet med dels de samlede tonnageforøgelser, der er indrømmet i henhold til artikel 11, stk. 5, i nævnte forordning (+ GT_s), dels den ændring, der følger af ommålingen af flåden (+ Δ (GT - GRT)).

63 Det er Kommissionens opfattelse, at Rådet ved fra den 1. januar 2003 at have indført en udligningsordning for tilgang til og afgang fra flåden, jf. artikel 13 i forordning nr. 2371/2002, har begrænset de faktiske flådestørrelser, hvilket Kongeriget Spanien ikke synes at tage hensyn til i sin argumentation. Begrænsningen er uafhængig af forpligtelsen til ikke at overskride de referenceniveauer, som er fastsat i artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 2371/2002, som også fører til en begrænsning af hver medlemsstats faktiske flådestørrelse.

64 Hvad angår Kongeriget Spaniens argument om, at den anfægtede forordnings artikel 7 hindrer, at der for at udligne tilgang af ny kapacitet tages hensyn til de reduktioner af den spanske fiskerflåde uden offentlig støtte, som angiveligt er foretaget siden 1997, har Kommissionen svaret, at udtrykket »fra den 1. januar 2003« i artikel 13 i forordning nr. 2371/2002 finder anvendelse på både tilgangen af ny kapacitet til flåden samt den forpligtelse til at foretage udligning, som dette medfører. Det er følgelig sidstnævnte artikel, som hindrer, at der tages hensyn til udtagning af kapacitet, der er foretaget før denne dato.

65 Kongeriget Spaniens påstande har derfor intet med den anfægtede forordnings artikel 7 at gøre og tager ikke hensyn til bestemmelserne i artikel 13 i forordning

nr. 2371/2002. Påstandene vedrører i realiteten den ordning, som Rådet har godkendt, og som i modsætning til, hvad Kongeriget Spanien har gjort gældende, ikke har skabt nogen forbindelse mellem en medlemsstats gennemførelse af målene i det fjerde flerårige udviklingsprogram og de forpligtelser, som er indeholdt i nævnte artikel 13. Kongeriget Spanien har imidlertid ikke i tide anfægtet forordning nr. 2371/2002, hvorved den nævnte ordning er blevet indført.

Rettens bemærkninger

66 Det bemærkes, at en gennemførelsesforordning i kraft af princippet om retsreglernes rangfølge ikke kan fravige reglerne i den retsakt, som den gennemfører (Domstolens dom af 10.3.1971, sag 38/70, Deutsche Tradax, Sml. 1971, s. 27, org. ref.: Rec. s. 145, præmis 10, og dommen af 2.3.1999 i sagen Spanien mod Kommissionen, nævnt i præmis 61 ovenfor, præmis 20, samt Rettens dom af 27.10.1994, sag T-64/92, Chavane de Dalmassy m.fl. mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 227, og II, s. 723, præmis 52). Det skal derfor undersøges, om bestemmelserne i den anfægtede forordnings artikel 7, stk. 1, er forenelige med artikel 13 i forordning nr. 2371/2002, som de iværksætter gennemførelsen af.

67 Det fremgår af parternes indlæg, at parterne har forskellige opfattelser af den korrekte fortolkning af den nævnte artikel. Ifølge Kommissionen henviser udtrykket »fra den 1. januar 2003« i artikel 13, stk. 1, både til tilgang til fiskerflåden og til de udtagninger, der skal udligne tilgangen, således at det kun er de udtagninger, der er foretaget efter denne dato, som kan tages i betragtning. Det er derimod Kongeriget Spaniens opfattelse, at enhver udtagning af kapacitet til en medlemsstats fiskerflåde, herunder udtagninger, der er foretaget før den 1. januar 2003, kan udligne en tilgang til samme flåde, som finder sted efter denne dato. Ifølge sidstnævnte fortolkning pålægger forordning nr. 2371/2002 således kun medlemsstaternes flåder den begrænsning, som er indeholdt i forordningens artikel 11, stk. 2, nemlig de referenceniveauer, som er opstillet af Kommissionen for hver medlemsstat i henhold til samme forordnings artikel 12, stk. 1.

68 Det bemærkes, at den anfægtede forordnings artikel 7, stk. 1, er forenelig med Kommissionens fortolkning af artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 2371/2002. Det er kun muligt for en medlemsstat at overholde den matematiske formel, som er indeholdt i den anfægtede forordnings artikel 7, stk. 1, ved at sikre sig, at tilgangen af ny kapacitet til dens flåde fra den 1. januar 2003 modsvares af udtagning af kapacitet, som i det mindste er af tilsvarende størrelse, og som tillige er foretaget efter denne dato. For at efterprøve berettigelsen af nærværende anbringende skal det derfor undersøges, om den af Kommissionen foreslåede fortolkning af artikel 13 i forordning nr. 2371/2002 er korrekt.

69 Det er Rettens vurdering, at dette faktisk er tilfældet af de grunde, som er anført herunder.

70 For det første indebærer logikken bag en ordning, hvor tilgangen til fiskerflåden udlignes med en tilsvarende afgang, nødvendigvis, at tilgang og afgang skal tages i betragtning fra en og samme dato. Hvis det var muligt at udligne ny tilgang med afgang, der er foretaget før denne dato, ville dette kunne føre til, at udligningen blev foretaget to gange, såfremt tidligere afgang allerede var blevet udlignet med anden tilgang, som ligeledes var foretaget tidligere. Kongeriget Spaniens fortolkning af artikel 13 i forordning nr. 2371/2002, hvorefter tilgang af ny kapacitet til flåden kan udlignes ikke blot med ny afgang, men ligeledes med afgang, som er foretaget efter 1997, og som ikke er blevet udlignet med en tilsvarende tilgang, rejser ikke tvivl om ordningen, men har reelt til formål at flytte tidspunktet for opgørelsen af tilgang og afgang til 1997. Som Kommissionen med rette har anført, er der ikke støtte for en sådan fortolkning i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 2371/2002, som indeholder bestemmelse om fastlæggelsen af balancen mellem tilgang og afgang fra og med den 1. januar 2003.

71 For det andet fremgår det klart af tolvte betragtning til forordning nr. 2371/2002, at »nationale tilgangs-/afgangsordninger« indgår i de specifikke foranstaltninger, der skal gøre det muligt at nå målet om at reducere EF-fiskerflåden, som ligeledes omfatter fastsættelse af referenceniveauer for fiskerikapacitet, som ikke må

overskrides. En fortolkning af artikel 13 i forordning nr. 2371/2002, hvorefter en medlemsstat kan udligne tilgangen af fartøjer til sin fiskerflåde, som er foretaget efter den 1. januar 2003, med en afgang, der ikke er blevet udlignet før denne dato, ville være i strid med dette mål. Den fortolkning ville nemlig inden for rammerne af den nationale tilgangs- og afgangsordning give medlemsstaten ret til at forøge sin fiskerflådes kapacitet i forhold til kapaciteten den 1. januar 2003 og ville således ikke gøre det muligt at nå det i forordning nr. 2371/2002 nævnte mål, som indebærer en samlet reduktion af EF-fiskerflåden.

72 For det tredje indebærer henvisningen i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 2371/2002 til, at der skal tages hensyn til »forudgående« afgang, ikke, at denne afgang kan være foretaget tidligere end den 1. januar 2003. Dette ord har alene til formål at udelukke muligheden for, at der foretages udligning af en tilgang med en afgang, der ligger senere end tilgangen. En sådan mulighed, som ikke er udelukket inden for en almindelig tilgangs- og afgangsordning, ville stride mod målet om at reducere EF-fiskerflåden, eftersom dette ville medføre en forøgelse af flåden, om end kun midlertidigt, så længe, at den afgang, der skal udligne en tidligere tilgang, endnu ikke er foretaget. En sådan mulighed kan i øvrigt skabe utallige praktiske problemer, navnlig i det tilfælde, hvor en kommende planlagt afgang, der skal udligne en allerede foretaget tilgang, ikke finder sted.

73 For det fjerde bekræftes den af Kommissionen anlagte fortolkning af artikel 13 i forordning nr. 2371/2002 af Rådets forordning (EF) nr. 1242/2004 af 28. juni 2004 om dispensation til de nye medlemsstater fra at anvende visse bestemmelser i forordning (EF) nr. 2371/2002 for så vidt angår referenceniveauerne for fiskerflåderne (EFT L 236, s. 1). Der er nemlig ikke i forordning nr. 1242/2004 fastsat referenceniveauer for de pågældende medlemsstater, idet bestemmelser herom er unødvendigt, eftersom opretholdelsen af disse staters fiskerflådekapacitet på det niveau, som medlemsstaterne havde opnået på tidspunktet for deres tiltrædelse den 1. maj 2004, er fuldt ud sikret ved den tilgangs- og afgangsordning, som er fastsat i artikel 13 i forordning nr. 2371/2002 (jf. betragtning 2, 3 og 4 til forordning nr. 1242/2004). Hvis den eneste begrænsning, som efter forordning nr. 2371/2002

påhviler medlemsstaterne, består i — således som Kongeriget Spanien hævder — at overholde referenceniveauer, burde forordning nr. 1242/2004 ligeledes have fastsat referenceniveauer for de nye medlemsstater. Denne udvikling synes derfor at bekræfte Kommissionens synspunkt, hvorefter referenceniveauerne kun har reel betydning for de medlemsstater, som lå på et højere niveau den 1. januar 2003, og bliver overflødige, når alle medlemsstaterne efterkommer dem.

74 For det femte bekræftes den af Kommissionen anlagte fortolkning af den omhandlede bestemmelse af forarbejderne til forordning nr. 2371/2002. Det fremgår nemlig af dokument nr. 15414/02 af 12. december 2002 fra formandskabet fra Rådet, som indeholder et resume af de forskellige nationale delegationers synspunkter med hensyn til det forslag, som efterfølgende blev til forordning nr. 2371/2002, og som er offentliggjort gennem registeret over denne institutions dokumenter, at seks medlemsstater, nemlig Den Hellenske Republik, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Republikken Finland, Den Italienske Republik og Den Portugisiske Republik har anført, at det tydeligt skulle fremgå af forslagets artikel 12 (nu artikel 13 i forordning nr. 2371/2002), at formålet er at undgå, at referenceniveauerne overskrides. Retten har under retsmødet besluttet at føje dette dokument til sagens akter, efter at have udleveret en kopi på processproget til parterne og anmodet dem om at indgive deres eventuelle bemærkninger, hvilket blev tilført protokollatet for retsmødet. Kongeriget Spanien har ikke fremsat bemærkninger om dokumentet.

75 Europa-Parlamentet fremsatte tillige i sin lovgivningsmæssige beslutning om samme forslag (Europa-Parlamentets lovgivningsmæssige beslutning om forslag til Rådets forordning om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik (KOM(2002) 185 — C5-0313/2002 — 2002/0114(CNS) (EUT 2004 C 27 E, s. 112) ændringsforslag nr. 42, som havde til formål at ændre udtrykket »[s]således, at den samlede fiskerikapacitetstilgang ikke overstiger den samlede fiskerikapacitetsafgang«, som var indeholdt i det forordningsforslag, som Kommissionen havde forelagt Rådet, til udtrykket »at referenceniveauerne ikke overskrides«. Det bemærkes, at disse formuleringer ikke blev medtaget af Rådet i den affattelse af artikel 13 i forordning nr. 2371/2002, som i sidste ende blev vedtaget.

76 Hvad angår Kongeriget Spaniens argument om, at de medlemsstater, der fuldt ud har overholdt referenceniveauerne, vil blive stillet ringere som følge af, at der blev sat et loft, som ikke måtte overskrides, for den fiskerflådekapacitet, der var til rådighed den 1. januar 2003, bemærkes det i lyset af de foregående betragtninger, at dette resultat følger direkte af artikel 13 i forordning nr. 2371/2002. Som Kommissionen med rette har anført, har Kongeriget Spanien ikke i tide anfægtet sidstnævnte bestemmelse og har ej heller over for Retten fremsat en ulovlighedsindsigelse.

77 Heraf følger i modsætning til, hvad Kongeriget Spanien har gjort gældende, at den anfægtede forordnings artikel 7, stk. 1, ikke tilsidesætter artikel 13 i forordning nr. 2371/2002. Det andet anbringende må følgelig forkastes.

Det tredje anbringende om tilsidesættelse af princippet om retsreglernes rangfølge for så vidt som den anfægtede forordnings artikel 7, stk. 1, tilsidesætter bestemmelserne i artikel 11 i forordning nr. 2371/2002

Parternes argumenter

78 Kongeriget Spanien har anført, at artikel 11, stk. 5, i forordning nr. 2371/2002 udtrykkeligt tillader, at medlemsstaterne i forbindelse med fastlæggelsen af balancen mellem tilgang og afgang som omhandlet i samme forordnings artikel 13 ikke tager hensyn til den tonnageforøgelse for fiskerfartøjer på fem år eller derover, som er et resultat af en modernisering over hoveddækket for at forbedre sikkerhed om bord, arbejdsforhold, hygiejne og produktkvalitet. Den anfægtede forordnings artikel 7, stk. 1, indeholder imidlertid blandt de faktorer, der skal tages hensyn til ved

fastlæggelsen af tonnagekapaciteten for en medlemsstats fiskerflåde, faktor GT_s, som svarer til den pågældende forøgelse. Ved at inddrage denne faktor, som i henhold til bestemmelserne i artikel 11, stk. 5, i forordning nr. 2371/2002 ikke skal medregnes, tilsidesætter den anfægtede forordnings artikel 7 princippet om retsreglernes rangfølge samt Domstolens praksis som anført i præmis 61 ovenfor.

79 Kommissionen har anført, at nærværende anbringende vidner om, at Kongeriget Spanien ikke har forstået rækkevidden af den anfægtede forordnings artikel 7, stk. 1. Hvis faktor GT_s ikke blev medtaget i den matematiske formel, som fremgår af bestemmelsen, ville en tonnageforøgelse som følge af modernisering ifølge Kommissionen skulle udlignes med afgang af en tilsvarende flådekapacitet. Dette vil medføre et resultat, som strider mod det i artikel 11, stk. 5, i forordning nr. 2371/2002 tilstræbte resultat. Det ville derfor være nødvendigt at inddrage faktoren $+GT_s$ i den formel, der er indeholdt i den anfægtede forordnings artikel 7, stk. 1. Samme artikel omsætter alene den omstændighed, at der ikke er taget hensyn til de kapacitetsforøgelser, som følger af en modernisering af fartøjet, som omhandlet i artikel 11, stk. 5, i forordning nr. 2371/2002, til en matematisk formel.

Rettens bemærkninger

80 Som Kommissionen med rette har anført, støttes nærværende anbringende på en fejlagtig opfattelse af resultatet af den matematiske formel, som er indeholdt i den anfægtede forordnings artikel 7, stk. 1. Hver medlemsstat skal nemlig for at overholde denne formel sikre sig, at deres fiskerflådes tonnagekapacitet (GT_t) forbliver lig med eller mindre end kapaciteten pr. 1. januar 2003 (GT_{03}).

81 Den modernisering af fiskerfartøjer, der er omhandlet i artikel 11, stk. 5, i forordning nr. 2371/2002, medfører imidlertid en forøgelse af flådekapaciteten (GT_s), som

indebærer, at den faktiske kapacitet (GT_t) med tilføjelse af den omhandlede forøgelse bliver større end kapaciteten den 1. januar 2003 (GT_{03}). Med henblik på at sikre en afbalanceret situation indeholder formlen i den anfægtede forordnings artikel 7, stk. 1, bestemmelse om, at faktor GT_t skal sammenlignes med faktor GT_{03} forhøjet med faktor GT_s ($GT_{03} + GT_s$).

82 Det følger heraf, i modsætning til hvad Kongeriget Spanien har gjort gældende, at forpligtelsen efter artikel 11, stk. 5, i forordning nr. 2371/2002 til ikke at tage hensyn til de i denne bestemmelse omhandlede kapacitetsforøgelser medfører, at faktor GT_s skal sammenlægges med faktor GT_{03} i den formel, der er omhandlet i den anfægtede forordnings artikel 7, stk. 1. I modsat fald vil bestemmelsen i artikel 11, stk. 5, i forordning nr. 2371/2002 blive tilsidesat, eftersom den pågældende medlemsstat i dette tilfælde ville være forpligtet til fra sin fiskerflåde at udtage kapacitet i det mindste lig med forøgelsen som følge af en modernisering for derved at nedbringe sin kapacitet (GT_t) og ikke overskride kapaciteten pr. 1. januar 2003 (GT_{03}).

83 Det fremgår af ovenstående betragtninger, at dette anbringende må forkastes.

Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

Parternes argumenter

84 Kongeriget Spanien har påberåbt sig, at princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er blevet tilsidesat, idet den anfægtede forordning anvendes med tilbagevirkende kraft, nemlig fra den 1. januar 2003, hvilket kan skade de berørte

parter. Kongeriget Spanien har i replikken anført, at skaden for de berørte parter følger af, at den anfægtede forordning indfører en ny begrænsning for fiskerflådens faktiske størrelse, som ikke er indeholdt i forordning nr. 2371/2002. Under disse omstændigheder er Kongeriget Spanien af den opfattelse, at argumentet om, at den anfægtede forordnings tilbagevirkende kraft er begrundet, da forordningen alene fastsætter gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2371/2002, som trådte i kraft den 1. januar 2003, ikke er holdbart, eftersom de parter, som måtte være berørt, ikke kunne forudse de nye begrænsninger, som Kommissionen påtænkte at indføre.

85 Kommissionen har principalt gjort gældende, at dette anbringende åbenbart må forkastes, da det ikke er foreneligt med artikel 38, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement og den dertilhørende praksis. Ifølge Kommissionen fremgår de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som nærværende anbringende er baseret på, på ingen måde af stævningen, idet Kongeriget Spanien alene har gjort en rent hypotetisk skade gældende, som følger af den anfægtede forordnings tilbagevirkende kraft for de berørte parter, uden klart at redegøre for, hvem de berørte parter er, og uden at forklare skadens art og årsag.

86 Kommissionen er subsidiært af den opfattelse, at nærværende anbringende er grundløst. Ifølge Kommissionen anerkendes det i retspraksis, at en fællesskabsretsakt undtagelsesvis kan træde i kraft på et tidspunkt, der ligger før aktens offentliggørelse, når det tilstræbte formål fordrer det, og de berørtes berettigede forventning respekteres behørigt (Domstolens domme af 25.1.1979, sag 98/78, Racke, Sml. s. 69, præmis 20, og sag 99/78, Weingut Decker, Sml. s. 101, præmis 8, af 9.1.1990, sag C-337/88, SAFA, Sml. I, s. 1, præmis 13, af 11.7.1991, sag C-368/89, Crispoltoni, Sml. I, s. 3695, præmis 17, af 20.11.1997, sag C-244/95, Moskof, Sml. I, s. 6441, præmis 77, og af 22.11.2001, sag C-110/97, Nederlandene mod Rådet, Sml. I, s. 8763, præmis 151). I den foreliggende sag kan datoen for anvendelsen af den anfægtede forordning, for så vidt som den anfægtede forordning udelukkende har til formål at fastsætte gennemførelsesbestemmelser med hensyn til de forpligtelser, der er indeholdt i forordning nr. 2371/2002, og ikke tilføjer nogen nye elementer, kun være datoen for ikrafttrædelsen af forordning nr. 2371/2002, nemlig den 1. januar 2003.

87 Kommissionen har anført, at Kongeriget Spaniens argument om, at der med den anfægtede forordning er vedtaget foranstaltninger, som ikke er indeholdt i forordning nr. 2371/2002, er baseret på en urigtig antagelse, idet den påståede nye begrænsning for fiskerflådens faktiske størrelse, som er indført ved henvisningen til den anfægtede forordning, blot er den simple anvendelse af den tilgangs- og afgangsordning, som er fastsat i artikel 13 i forordning nr. 2371/2002, som Kommissionen har nævnt i svaret på det andet anbringende.

Rettens bemærkninger

88 Artikel 38, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement bestemmer, at enhver stævning skal indeholde søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. En enslydende bestemmelse findes i artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement, og disse bestemmelser gentager alene et krav i artikel 21 i Domstolens statut, som finder anvendelse uden forskel på sager anlagt ved Domstolen og sager anlagt ved Retten (Domstolens dom af 18.7.2006, sag C-214/05 P, Rossi mod KHIM, Sml. I, s. 7057, præmis 36).

89 Det følger af de nævnte bestemmelser, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som et søgsmål støtter sig på, skal fremgå af selve stævningen på en sammenhængende og forståelig måde, og at de skal være angivet på en tilstrækkelig klar og præcis måde, således at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar og Fællesskabets retsinstanser udøve deres legalitetskontrol (Domstolens dom af 9.1.2003, sag C-178/00, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 303, præmis 6, og af 14.10.2004, sag C-55/03, Kommissionen mod Spanien, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 23). Den omstændighed, at man påberåber sig det fællesskabsretlige princip, som hævdes at være tilsidesat, uden at anføre de faktiske og retlige omstændigheder, som denne påstand støttes på, opfylder ikke denne betingelse (jf. i denne retning Domstolens dom af 15.9.2005, sag C-199/03, Irland mod Kommissionen, Sml. I, s. 8027, præmis 51).

90 I den foreliggende sag har Kongeriget Spanien i stævningen blot anført, at fastsættelsen af ikrafttrædelsestidspunktet for den anfægtede forordning til den 1. januar 2003 udgør en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, da dette kan skade de berørte parter, uden imidlertid at angive de faktiske og retlige omstændigheder, der kan gøre det muligt at fastlægge dels sandsynligheden af den påståede skade, dels de berørte parter. Som Kommissionen med rette har anført, opfylder nærværende anbringende under disse omstændigheder ikke kravene i de førnævnte bestemmelser i procesreglementerne for Domstolen og Retten og må derfor forkastes.

91 Under alle omstændigheder udgør den argumentation, som Kongeriget Spanien har fremført i replikken til støtte for realitetsbehandlingen af nærværende anbringende, hvorefter den skade, som de berørte parter har lidt, følger af indførelsen i den anfægtede forordning af en ny begrænsning for medlemsstaternes fiskerflåde, som ikke er indeholdt i forordning nr. 2371/2002, den blotte gentagelse af det argument, som er fremført i forbindelse med det andet anbringende om tilsidesættelse af princippet om retsreglernes rangfølge. Som allerede anført er dette anbringende ikke begrundet og bør forkastes.

92 For så vidt som den ordning for tilgang til og afgang fra fiskerflåden, der er indført ved artikel 13 i forordning nr. 2371/2002, trådte i kraft den 1. januar 2003, medfører anvendelsen af den anfægtede forordning fra samme tidspunkt ikke i modsætning til, hvad Kongeriget Spanien har gjort gældende, en tilsidesættelse af de berørte parters påståede berettigede forventning.

93 Det fremgår i det hele af det anførte, at dette anbringende bør forkastes.

Det femte anbringende om den anfægtede forordnings påståede vilkårlige karakter

Parternes argumenter

94 Kongeriget Spanien har anført, at den anfægtede forordnings artikel 6 medfører, at der kun kan tages hensyn til udtagninger af fartøjer i perioden fra den 1. januar 2000 til den 31. december 2002, ved at indføre en begrænsning, som ikke er indeholdt i forordning nr. 2371/2002. Ifølge Kongeriget Spanien henviser referenceniveauerne, ligesom de flerårige udviklingsprogrammer, til 1997. Det følger desuden af udtrykket »udlignes [...] med forudgående udtagning uden offentlig støtte« i artikel 13, stk. 1, litra a) og b), i forordning nr. 2371/2002, at der ikke findes nogen tidsbegrænsning for, hvornår der kan tages hensyn til de foretagne udtagninger. Den i den anfægtede forordning indeholdte begrænsning er derfor vilkårlig.

95 Kongeriget Spanien finder de referenceniveauer, som gælder ifølge den anfægtede forordning, uacceptable, eftersom Kommissionen i denne forordning har indført en ny bestemmelse, som gør referenceniveauet uanvendeligt som element til forvaltning af flåden, og som stiller Kongeriget Spanien ringere ved at reducere kapaciteten med 240 000 BT, selv om Nederlandene, Irland og Det Forenede Kongerige har fået tilladelse til at foretage væsentlige tonnageforøgelser.

96 Den af Kommissionen valgte fremgangsmåde tilsidesætter vilkårligt Kongeriget Spaniens legitime interesser ved at sammenblande begreberne referenceniveau og flådens faktiske størrelse. Kommissionens vide skønsbeføjelse ved vurderingen af komplekse økonomiske situationer fritager den ikke fra forpligtelsen til at overholde Rådets og Kommissionens egne forordninger og kan hverken begrunde en restriktiv fortolkning af de rettigheder, som Kongeriget Spanien har opnået ved at opfylde

målsætningerne i det fjerde flerårige udviklingsprogram, eller en sammenligning med medlemsstater, der ikke har opfyldt deres forpligtelser, ved for så vidt angår udtagning at give Kongeriget Spanien en behandling, som indebærer et uacceptabelt nedslag.

97 Kommissionen har fremhævet, at den anfægtede forordnings artikel 6 udgør en undtagelse til artikel 13 i forordning nr. 2371/2002, som ikke indeholder overgangsbestemmelser, og som i princippet fra den 1. januar 2003 forbyder enhver tilgang af fartøjer til fiskerflåden, som ikke er knyttet til en kapacitetsudtagning af mindst tilsvarende størrelse. Artikel 6 sikrer blot overgangen mellem den gamle tilgangs- og afgangsordning og den nye ordning, idet der skal tages hensyn til de administrative tilladelser til bygning af fartøjer, som en medlemsstat tidligere har givet. Artikel 6 sikrer således retten for dem, som har opnået tilladelse mellem den 1. januar 2000 og den 31. december 2002 til uden forudgående udtagning af tilsvarende kapacitet at lade deres nye fartøj tilgå fiskerflåden i den pågældende medlemsstat. Bestemmelsen beskytter derfor den berettigede forventning hos de redere, der har opnået en tilladelse til bygning af et fartøj.

98 Den omstændighed, at der tages hensyn til tilladelser, som er givet i en begrænset periode, er berettiget som følge af den særlige karakter af den anfægtede forordnings artikel 6. Kommissionen har i denne henseende anført, at perioden i det oprindelige forslag var fastsat til et år, nemlig fra den 1. januar til den 31. december 2002. Kommissionen besluttede imidlertid efter at have modtaget bemærkninger fra medlemsstaterne, herunder fra Kongeriget Spanien, og oplysninger, som på anmodning fra Kommissionen blev fremsendt af de kompetente nationale myndigheder for fiskeri, at udvide referenceperioden fra et til tre år.

99 Perioden på tre år bygger på objektive kriterier, nemlig den tid, der gik mellem meddelelsen af den administrative tilladelse til bygning af fartøjet og dets tilgang til fiskerflåden, som Kommissionen på baggrund af sin erfaring og under hensyntagen til de mellemliggende stadier, såsom kontraktindgåelse, bygning og søsættelse af fartøjet, anslog til tre år. Starten på referenceperioden den 1. januar 2000 svarer i

øvrigt til starten på den flerårige plan for strukturelle foranstaltninger inden for fiskerisektoren, godkendt for perioden 2000-2006.

100 Det følger heraf, at Kongeriget Spaniens påstand om, at referenceperiodens start skal regnes fra 1997 for at kunne tage hensyn til de administrative tilladelser, der er givet før den 1. januar 2003, ikke kan tiltrædes.

101 Det er Kommissionens opfattelse, at Kongeriget Spanien med denne påstand søger at udvide en undtagelse, som er forbeholdt de tilfælde, hvor en national administrativ tilladelse er blevet givet før den 1. januar 2003, og hvor det nye fartøj faktisk ikke er tilgået flåden før denne dato, til at omfatte al afgang, som er foretaget efter 1997. Under alle omstændigheder har Kongeriget Spanien ikke hævdet, at de administrative tilladelser til bygning af fartøjer er blevet givet før den 1. januar 2000 for fartøjer, som endnu ikke var tilgået flåden den 1. januar 2003.

102 Ifølge Kommissionen ønsker Kongeriget Spanien med denne påstand at generalisere anvendelsen af den særlige overgangsbestemmelse i den anfægtede forordnings artikel 6, hvilket er i strid med artikel 13 i forordning nr. 2371/2002 og de forpligtelser, som påhvilede Kommissionen i forbindelse med vedtagelsen af gennemførelsesbestemmelser til sidstnævnte bestemmelse.

103 Kommissionen har i øvrigt fremhævet, at fællesskabslovgiver ifølge retspraksis har en vid skønsbeføjelse i situationer, hvor der skal foretages en vurdering af en kompliceret økonomisk situation, som på områderne for den fælles landbrugspolitik og den fælles fiskeripolitik (Domstolens dom af 19.2.1998, sag C-4/96, NIFPO og Northern Ireland Fishermen's Federation, Sml. I, s. 681, præmis 41 og 42, og af

25.10.2001, sag C-120/99, Italien mod Rådet, Sml. I, s. 7997, præmis 44). Kommissionen har anført, at Kongeriget Spanien i den foreliggende sag ikke har fremlagt det mindste bevis for, at Kommissionen klart har overskredet grænserne for sin skønsbeføjelse.

104 Kommissionen har endelig anført, at de tonnageforøgelser, der er blevet indrømmet andre medlemsstater, som Kongeriget Spanien har henvist til, svarer til den revision af målsætningerne for det fjerde flerårige udviklingsprogram, som de pågældende stater anmodede om før den 31. december 2002, og hvorom der endnu ikke var truffet beslutning pr. 1. januar 2003. Kongeriget Spanien har imidlertid ikke indgivet en sådan anmodning.

Rettens bemærkninger

105 Retspraksis tillægger på området for landbrugspolitik, som i henhold til artikel 32, stk. 1, EF også omfatter fiskeri, institutionerne et vidt skøn under hensyn til de opgaver, der er overladt institutionerne ved traktaten (Domstolens dom af 11.3.1987, sag 265/85, Van den Bergh en Jurgens mod Kommissionen, Sml. s. 1155, præmis 31, af 8.4.1992, sag C-256/90, Mignini, Sml. I, s. 2651, præmis 16, og dommen i sagen NIFPO og Northern Ireland Fishermen's Federation, nævnt i præmis 103 ovenfor, præmis 57).

106 Det følger desuden af retspraksis, at hvis vurdering af en foranstaltning afslører en forskellig og vilkårlig behandling, dvs. en forskel, som er utilstrækkelig begrundet og ikke hviler på objektive kriterier (Domstolens dom af 15.9.1982, sag 106/81, Kind mod EØF, Sml. s. 2885, præmis 22, og af 13.11.1990, sag C-370/88, Marshall, Sml. I, s. 4071, præmis 24, Rettens dom af 20.3.2001, sag T-52/99, T. Port mod Kommissionen, Sml. II, s. 981, præmis 82), skal denne foranstaltning ophæves som følge af tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 34, stk. 2, andet afsnit, EF, som kræver, at ensartede situationer ikke behandles forskelligt, medmindre en forskellig behandling er objektivt begrundet (dommen i sagen NIFPO

og Northern Ireland Fishermen's Federation, nævnt i præmis 103 ovenfor, præmis 58, og Domstolens dom af 5.10.1994, sag C-280/93, Tyskland mod Rådet, Sml. I, s. 4973, præmis 67).

107 Det skal derfor undersøges, om bestemmelsen i den anfægtede forordnings artikel 6 medfører en vilkårlig forskelsbehandling. Det bemærkes i denne henseende, at bestemmelsen udgør en undtagelse til bestemmelsen i artikel 13 i forordning nr. 2371/2002, som indeholder bestemmelse om, at der ved udligningsordningen for tilgang og afgang skal tages hensyn til en medlemsstats fiskerflådes faktiske kapacitet pr. 1. januar 2003. Den anfægtede forordnings artikel 6, sammenholdt med nævnte forordnings bilag II, som fastsætter bestemmelser for beregningen af fiskerikapacitet i tonnage (GT_{03}) og maskineffekt (kW_{03}) pr. 1. januar 2003, indebærer, at fiskerfartøjer, der tilgår fiskerflåden efter denne dato, bliver behandlet som om de allerede var en del af flåden på denne dato, når betingelserne i artikel 6 om, at den pågældende medlemsstat skal have givet en administrativ tilladelse til bygning af fartøj mellem den 1. januar 2000 og den 31. december 2002, og at der skal være forløbet en periode på maksimalt tre år fra tidspunktet for afgørelsen og fartøjets tilgang til flåden, er opfyldt.

108 Som det fremgår af ottende betragtning til den anfægtede forordning og Kommissionens forklaringer, er denne undtagelse blevet indført for at sikre overgangen mellem den gamle tilgangs- og afgangsordning og den nye ordning efter forordning nr. 2371/2002. Kommissionen har med den omhandlede undtagelse nærmere bestemt villet beskytte den berettigede forventning hos de redere, der havde opnået tilladelse til at bygge et fiskerfartøj inden for rammerne af den nationale tilgangs- og afgangsordning, hvorom Kommissionen er blevet underrettet i overensstemmelse med artikel 6 i beslutning 97/413, men hvor det pågældende fartøj ikke havde kunnet tilgå den pågældende medlemsstats fiskerflåde før den 1. januar 2003. Henset til, at forordning nr. 2371/2002 ikke indeholder overgangsbestemmelser for denne situation, ville tilgang af et fartøj til den pågældende medlemsstats fiskerflåde efter den 1. januar 2003 kun være mulig uden denne undtagelse, såfremt tilgangen fandt sted i forbindelse med udtagningen af et andet fartøj med en tilsvarende kapacitet.

109 Mens en sådan betingelse ikke kunne forudses på det tidspunkt, hvor tilladelsen blev givet, ville en senere indførelse heraf have tilsidesat den berettigede forventning hos dem, som måtte have opnået en administrativ tilladelse, og som måtte have brugt betydelige beløb på bygning af et fiskerfartøj, hvis tilgang til fiskerflåden ville være blevet problematisk. Den anfægtede forordnings artikel 6 har således gjort det muligt, at et sådant fartøj kunne tilgå fiskerflåden efter den 1. januar 2003 på betingelse af, at den administrative tilladelse til at bygge fartøjet blev givet i referenceperioden fra den 1. januar 2000 til den 31. december 2002, og at fartøjet blev registreret senest tre år efter den administrative afgørelse, som gav tilladelse til bygningen af fartøjet. Referenceperioden på et år (fra den 1. januar til den 31. december 2002), som Kommissionen oprindeligt foreslog, blev fastsat til tre år på anmodning fra visse medlemsstater for at være sammenfaldende med starten af det flerårige udviklingsprogram for perioden 2000-2006. Indførelsen af en maksimal periode på tre år mellem tidspunktet for afgørelsen, hvorefter der blev givet administrativ tilladelse til bygning af fartøjet, og tilgangen af det nye fartøj til fiskerflåden, svarer til, som Kommissionen har gjort gældende, den tid, det sædvanligvis tager at bygge et sådant fartøj.

110 På grundlag af de anførte betragtninger kan den undtagelse, som indrømmes i den anfægtede forordnings artikel 6, ikke anses for at være vilkårlig. Den bygger derimod på objektive kriterier og er fuldt ud begrundet i nødvendigheden af at beskytte den berettigede forventning hos dem, som har opnået tilladelse til bygning af et fiskerfartøj før ikrafttrædelsen af forordning nr. 2371/2002.

111 Kongeriget Spaniens argumenter kan ikke rejse tvivl om dette resultat. Det bemærkes i denne henseende, at det er vanskeligt at fastlægge rækkevidden af den argumentation vedrørende dette anbringende, som er fremsat i Kongeriget Spaniens indlæg, og at Kongeriget Spanien synes at gentage de ubegrundede påstande, som er fremsat til støtte for det andet anbringende. Kongeriget Spanien har nærmere bestemt anført i sine indlæg, at den anfægtede forordning gjorde det muligt at tage hensyn til udtagninger foretaget i perioden fra den 1. januar 2000 til den 31. december 2002, selv om denne periode burde have løbet fra 1997. Det bemærkes i denne henseende for det første, at det kun efter den anfægtede

forordning er tilladt at tage hensyn til udtagninger, der er foretaget i ovennævnte periode for så vidt som udtagningerne har medført en tilsvarende administrativ tilladelse til bygning af fartøjer, og at de fartøjer, der skal bygges, ikke er tilgået fiskerflåden pr. 1. januar 2003.

112 Forlængelsen af referenceperioden indtil 1997 ville i øvrigt kun have effektiv virkning, hvis perioden mellem opnåelsen af tilladelsen og registreringen af fartøjet som omhandlet i den anfægtede forordnings artikel 6 samtidig var fastsat til mindst seks år i stedet for tre år. Det forekommer ved første øjekast at være overdrevent med en så lang periode til bygning af et fiskerfartøj, hvilket ikke svarer til den tid, det sædvanligvis tager at bygge et fartøj. Kongeriget Spanien har i øvrigt i sine indlæg på ingen måde berørt spørgsmålet om den tid, det sædvanligvis tager at bygge et fartøj, og har således ikke anført grunde til, at det er nødvendigt at fastsætte en længere periode til bygning af fartøjet.

113 Kongeriget Spanien bekræftede under retsmødet, at fastsættelsen af en byggeperiode på fem år er nødvendig i Spanien, dels idet den spanske lovgivning, som var gældende inden ikrafttrædelsen af forordning nr. 2371/2002, indrømmede indehaveren af en tilladelse til at bygge et fartøj en periode på fem år til at bygge deres nye fartøj og lade det tilgå den spanske fiskerflåde, dels idet det høje antal af ansøgninger om tilladelse til at bygge sådanne fartøjer i Spanien og det begrænsede antal værfter i landet har den virkning, at det i gennemsnit faktisk tager fem år at bygge et fartøj af denne type.

114 Kommissionen har heroverfor anført, at den fra de medlemsstater, der har anmodet om en forlængelse af den oprindeligt foreslåede byggeperiode, ikke har modtaget nogen objektiv og præcis oplysning, der gør det muligt at fastlægge den præcise længde af den forlængelse, som skulle indrømmes. Under disse omstændigheder kom Kommissionen på baggrund af sine eksperters vurderinger frem til, at en periode på tre år var fuldt ud tilstrækkelig til bygning af et fartøj af denne type.

115 Kongeriget Spanien har bestridt disse påstande og har gjort gældende, at den spanske delegation tilkendegav sin mening om dette spørgsmål på de møder i komitéen, som gik forud for vedtagelsen af den anfægtede forordning. Det fremgår af mødereferatet fra komitéens møde den 16. juli 2003, at Spanien under sit indlæg faktisk anførte, at længden af den foreslåede periode var for kort, og følgelig at periodens starttidspunkt skulle flyttes til 1998. Som Kommissionen har gjort gældende, uden at dette er blevet bestridt, har Kongeriget Spanien imidlertid ikke fremsat de argumenter, som blev fremsat under retsmødet, og heller ikke anden begrundelse til støtte for dette synspunkt.

116 Under disse omstændigheder finder Retten, at Kongeriget Spaniens argumenter, som første gang blev fremsat under retsmødet, er fremsat for sent, og at de følgelig må afvises. Under alle omstændigheder kan de nævnte argumenter ikke rejse tvivl om, at perioden på tre år, som er indeholdt i den anfægtede forordnings artikel 6, er rimelig og ikke vilkårlig, og påviser ikke, at længden af perioden er resultatet af et åbenbart fejlagtigt skøn fra Kommissionens side. Selv om Kommissionen var forpligtet til at fastsætte længden af den omhandlede periode ud fra objektive kriterier og på en ikke-vilkårlig måde, var den imidlertid ikke forpligtet til i sin helhed at godkende de dertilhørende forslag fra medlemsstaterne, hvilket i øvrigt ville have været umuligt, når der henses til de nationale lovgivningers forskellighed.

117 Hvad endelig angår forøgelsen af de referenceniveauer, som Kommissionen har indrømmet andre medlemsstater og ikke Spanien, bemærkes, at dette ikke kan udgøre en vilkårlig forskelsbehandling af Spanien. For så vidt som den spanske fiskerflådes kapacitet pr. 1. januar 2003 var mindre end referenceniveauet, ville en forøgelse af dette niveau, hvilket Kongeriget Spanien tillige har anført, ikke have medført en fortjeneste og ville derfor være ubegrundet, eftersom den tilgangs- og afgangsordning, der blev indført ved forordning nr. 2371/2002, som det blev anført i forbindelse med vurderingen af det andet anbringende (jf. navnlig præmis 69-76), indebar, at en medlemsstats fiskerflådekapacitet ikke kan overstige niveauet pr. 1. januar 2003.

118 Det følger af det ovenstående, at dette anbringende må forkastes som grundløst ligesom søgsmålet i sin helhed.

Sagens omkostninger

119 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Kongeriget Spanien har tabt sagen og bør derfor pålægges at afholde sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling)

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

Vilaras Dehousse Šváby

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 3. maj 2007.

E. Coulon M. Vilaras

Justitssekretær Afdelingsformand